

KIS LAP

OLÁH KIS LÁNY BUDAPESTEN. (Lásd a 119. lapon.)

8. szám. — 1877. Ara negyedévre 1 frt. 40 kr.

XIII. kötet.

A KIS DANI TÖRTÉNETE.

— Elbeszélés. —

(VII. Folytatás.)

VÉN eszmafoltzó azonban nem tágitott, erővel kirántotta a szolgál kezéből és ki tudja, minő birkozásra került volna a dolog, ha e pillanatban épen oda nem érkezik maga a házi ur.

— Mi ez? Mi történik itt? Mért nem engedik, hogy szolgál teljesítse kötelességét? szólt a házi ur szigorú hangon.

A sok néző szétfutott, senki sem akarta magára haragítani a gazdag háziurat. De az öreg Ambrus mester nem ijedt meg, hanem bátran felelé:

— Miért viteti el annak a szegény asszonynak a butorát? Nincs joga elvitetni, kivált most, mikor nincs itthon, hanem betegen fekszik.

— Semmi köze hozzá, szólt a házi ur. — János, vigye tovább ezt a gépet!

De bizony János nem vihette tovább, mert a vén eszmafoltzó olyan erősen megfogta a varrógépet, hogy János mozdtítani nem bírta.

— Eressze el, kiáltá a házi ur bosszusan.

— Nem én, felelt Ambrus mester. Addig nem eresztem, míg meg nem tudom, mért akarja elvitetni. Ha senki sincs aki megvédje ezt a szegény kis árva fiút, megvédem én. Ne félj semmit, Danikám!

Mindenki bámult a vén eszmafoltzón; ő, aki eddig olyan közönyös volt a mások baja iránt, most szembeszállni mer a gazdag háziurral is; tetszett ez az em-

bereknek s most ők is neki bátorodtak és közbeszóltak:

— Igaza van Ambrus mesternek! Mi joga van elvitetni annak a szegény asszonynak a butorait? Ez szégyen! Ezt nem engedjük.

A házi ur látta, hogy kénytelen megmagyarázni a dolgot s így szólt:

— Ha épen tudni akarják, megmondhatom. Ennek a kis fiúnak az anyja itt lakik a házamban; ma kell fizetnie a lakás bérét, de nem fizetett. Nekem pedig kell a pénz. Azt mondják, hogy betegen fekszik, — meglehet, de ahhoz semmi közöm. Akárki mondhatja, hogy beteg, ez nem ok arra, hogy én ne kapjam meg a pénzemet. Ha tehát nem fizet, elvitetem zálogul ezt a varrógépet s azzal vége.

— Mamácska majd megfizeti, ha fölgögyul, szólt Danika félénken.

— Persze! Majd én várok, míg neki tetszik hazajönni!

A vén eszmafoltzó komoly arccal nézett maga elé, aztán hirtelen megszólalt:

— Hm! Ez bizony nem szép dolog, hogy ilyen könyörtelen egy szegény beteg iránt; hanem hát erről nem tehetünk, igazsága van, a pénzt követelheti. De azért csak vigyék vissza a szegény asszony varrógépét; majd én kifizetem, amivel tartozik.

Volt bámulás és csodálkozás, — de a vén Ambrus mester nem törődött semmivel, bement szobájába s néhány percz múlva kifizette az összeget, melyet a házi ur követelt, aztán visszavitette a gépecskét helyére, becsukta Danikáék lakását s a kulcsát magához vette.

— Így né, most többé senki sem fog oda bemegetni!

Szegény Danika alig tudta, miképp köszönje meg Ambrus mester nemes tettét; nyakába borult, megcsókolta azt a csunya, mogorva öreg embert, kitől azelőtt annyira félt s könyezve mondá:

— Oh, Ambrus bácsi . . . maga nagyon . . . nagyon jó ember!

A vén eszmafoltozó nem szólt semmit, de úgy látszott, hogy meg van magával elégedve; mert a jótettnek az ám a sajátsága, hogy annak van legnagyobb öröme benne, aki végbeviszi. Ambrus mester pedig már oly régóta nem érezte ezt az örömet! Maga sem tudta hogy történetelt, de az a kis Danika az ő kedves, szelid csevegésével egészen átváltoztatta; akármit megtett volna érte s már szinte rosszul érezte magát, ha a kis fiut nem látta maga mellett.

Delet már elharangozták, mikor Danika ismét utnak indult, hogy mamájánál találkozzék Samu bácsival. A szegény beteg mama nem kevésbé volt meghatva, mikor Danika elbeszélte a történeteket. Könyezve mondá:

— Valóban derék ember az öreg Ambrus mester! Isten meg fogja jutalmazni jóságáért. Bár mi is viszonzhatnak valamivel az áldozatot!

Danika mindjárt gondolt is az ő bohókás kis fejével mindenfélét, amiben Ambrus bácsinak kedve telhetnék, hanem persze nem tudott semmi okosat kisütni. Nemsokára pedig belépett Samu bácsi s magával haza vitte Danikát.

Az ebédnél Danikának el kellett mondanania, mi történt s midőn Samu bácsi és

a gyermekek hallották a vén eszmafoltozó tettét, mindnyájan nagyon dicsérték a jó öreget.

— Derék ember, mondá Samu bácsi. Megérdemli, hogy mindenki szeresse és becsülje.

— Szeretném ismerni azt a jó öreg embert, aki olyan mogorvának mutatkozik, mint Danika mondta s aki mégis olyan nemes szívé, szólt Bertácska. Ha kedves mamám megengedné, egyszer meglátogatnám.

— Megengedem szívesen felelé a mama; de nem tudom, vajon szívesen látna-e az öreg. Danikát megszerette, de ebből nem következik, hogy más gyermekeket is szeretne látni maga körül.

— Majd én megkérdezem tőle, né-nike, szólt Danika. Jó lesz?

— Igen, igen, kérdezd meg, szólt Bertácska s már előre örültek mindnyájan a látogatásnak a furesa öreg mesternél.

— Én azt szeretném tudni, szólt közbe Tamás, hogy az az öreg Ambrus mester, ha eddig csakugyan olyan embergyűlölő volt s annyira nem szerette a gyermekeket, most mért szánta el magát olyan szép tette és mért védelmezte annyira Danikáikat?

A mama, ki erről szintén gondolkolni látszott, kissé komolyan felelé:

— Bizonyosan nem tudom, de azt hiszem mégis, eltalálom az igazat. Azt a különczködő öreget az emberek gunyolták, megvetették, senki sem közeledett hozzá szeretettel s ezért aztán végre ő is meggyűlölt mindenkit, akár volt oka reá, akár nem. De mikor látia, hogy a kis Dani őszinte részvéttel és szeretettel kö-

zeledik feléje, hogy nem nevet furcsaságain, sőt szeretné őt fölvidítani. akkor visszatért a szegény öreg szívébe is a szeretet. Mert, ne felejtsetek el, kedveseim, a szelid nyájasság, az őszinte szeretet megnyeri még a legkeményebb szívűeket is és jó barátunkká teheti azt, aki ellenségünk is volt.

— Igen, igen, szólt a kis Dinike, épen így volt ma Tamás a kőzos Ferkóval. Egészen úgy volt!

— Mi volt? Hogy volt az? kérdék mindnyájan kíváncsian.

— No bizony, arról nem érdemes beszélni, szólt Tamás félig szégyenkezve.

(Folytatása következik.)

SZOMORU HISTÓRIA.

FITYFIRITY, fityfírtý!
 Valjon ki is fityöl így?
 Nem lehet más mint az én
 Aranyos kis piczikém,
 Tengelicze madaram,
 Kinek olyan zengő csengő,
 Hol csattogó, hol esengő,
 Gyönyörű kis hangja van.
 Jőjj piczikém
 Tengeliczém!
 Kalitkád
 Ajtaját
 Kinyitom,
 Ki bizony!
 Szépen rá fogsz ülni
 A kezemre. Így ni!
 Kieresztlek egy perczre
 Röpkedhetsz a kedvedre.
 Futok, hozok legyeckét,
 Hogy megtömhess begyeckéd.
 Addig ringatózzál vígan
 Virágbokor ágaiban.
 No te nó
 Kis bohó!

Nem köll néked a szabadság?
 Kedvesebb neked a rabság?
 Így is jó,
 Legyen nyitva az ajtó.
 De, madárkám,
 Jól vigyázz ám
 Eszeden járj ugyancsak,
 Mert különben
 Isten mentsen. . . .
 A vén czirmosunk bekap!
 És ezzel szalad Kálránka
 A konyhába
 S fogdossa a legyecskét
 Tönni vele
 Tengelicze
 Légyre ches kis begyét.
 Mig odvan:
 Alattomban,
 Bokor mögül
 Nesztelenül
 Hason csuszva
 Éles karmait kinyujtva

Közelít a
 Czirmos ezicza.
 Mi lesz ebből, jaj nekem!
 Mig Kálmánka megjelen?

Kandur lappan
 Alattomban,
 S hirtelen
 Mint a villán fönt terem.
 Odakap
 Egyet csap.
 A madárra nagyot tüsszen,
 Szörnyet szisszen.
 A kalitka esörömpölve
 Nagyzörögve ott lebul . . .
 Tengelicz madár megölve,
 Fekszik mozdulatlanul! . . .

Kálmán jó vigan kiáltva:
 Itt vagyok már kis madárka!
 Itt van a sok legyecske,
 A begyedbe szedjed be!
 Itt vagyok, itt va . . .
 és elhül.
 Ott nyulik el életlenül
 Az ő drága
 Madárkája! . . .
 Nagy szomorun melléje ül
 Nézi hosszan
 Szeméből egy köny kiesorran.
 Mért is hagytam nyitva tárva,
 Kalitkádat, kis madárka?

És azután felrobbog,
S már nem sir most:
Várj te ezírmos,
Ezt szórnyen megsíratod!

Édes apja
Botját a házból
kikapja

S elrohan.
Hej, ha egyet húz rá
véle
A gonosz ezírmos
fejére:
Oda van!

A SZÁRAZ MALOM.

(Képpel a 125. lapon.)

ASZORGALMAS gazda megszántja, jó maggal beveti a földet őszkor vagy tavasszal, aztán jön az áldásos eső, meleg napfény s a kis magból kinő a buza, kalászt vet, tele szép kővér szemekkel, nyár derekán a gazda learatja, behordja a termést, kicsépeleli vagy nyomtatja és zsákokba tölti a szép tiszta buzát, melyből a jó fehér czipó, kenyér, kalács készül.

De hogy kenyeret lehessen sütni a buzából, előbb meg kell őrölni, azaz errel való nagy, kemény kövek közt lisztté összemorzsolni, ami a malomban történik.

Malom nagyon sokféle van. Messze tőlünk, Kelet felé, ahol az emberek nagyon egyszerűek és műveletlenek, még nem ismernek egyebet a kézi malomnál, mely két darab kőből áll, az alsó kő szilárdul áll a felsőt kézzel forgatják s így őrlik a buzát. Ez persze nagyon fárasztó munka s kevés lisztet lehet egy-egy napra elkészíteni, csak épen annyit, hogy egy napra elegendő. Ezért már régen igyekeztek az emberek nagyobb malmokat építeni s a malomkő forgatására különféle módokat föltalálni. Ahol folyóvíz van, ott nagy kerekre bocsátják fölülről a vizet, mely aztán a kereket, ez pedig a malomkövet forgatja. Ez a rendes malom, amelyet mindenütt legtöbbet találhatni.

De a hol nincs víz, ott nem lehet vízi malom sem, ott másképp kell segíteni a bajon, — száraz malmot építenek s ilyet láthatunk még ma is sokat a magyar alföldön hol nincsen folyó, sem patak. A száraz malom nagy kerekét víz helyett lovak forgatják s a szegény lovacskáknak ez bizony nehéz munka, mindig egy kis darabon kell körben járniok s hogy el ne szédüljenek, sok helyen szokás be is kötni szemöket. De a száraz malomnak az a haszna, hogy mindig lehet rajta örölni, nem fogy ki a vize, nem is fagyhat be a legkeményebb téli időben sem, — mert nincs.

A falubeli gyerekek pedig nagyon szeretik a szárazmalmot, mert a nagy kerekben ülve foroghatnak körben s azt képzelik, hogy kocsikáznak. Mikor pedig áll a kerék s a lovat kifogták, a tágas pajta alatt, mely a kereket fűdi, pompásan lehet játszani a hős árnyékban.

KÉPREJTVÉNY.

OLÁH

G SITT

Vala

Ráis

Gyc

És

Fiu

A l

Ül

Eg

Be

Bu

S

A KÁR

de

népekné

teletben

mint mi

szágokb

keresztó

sok, aká

nak em

Tu

azon a

nevezne

álmuka

megha

drágai

nünk s

vagy k

külsőle

szeret

Koron

és me

I

minder

OLÁH KIS LÁNY BUDAPESTEN.

(Képpel a czimlapon.)

CSITT gyerekek, muzsika-szól,
Valahol harmónika szól.
Ráismerem a hangjára
Gyorsan, menjünk a tájára! —

És csakugyan, és valóban!
Fiúk, lányok, nem csalódtam!
A lánczhídnak gránit padján
Ül a kis művész oláh leány.

Egy szép nótát húzz mi nekünk,
Beesülettel megfizetünk!
Busat húz s vigat hegyébe! . . .
S hul pénz Milicza kezébe.

TATÁRSIR.

(Képpel a 128. lapon.)

AKÁRMERRE megyünk a világon, min-
denütt, még a félig vad, miveletlen
népeknél is azt találjuk, hogy nagy tisz-
teletben tartják halottjaikat, ópen ugy,
mint mi, akik itt Európában a mivelt or-
szágokban élünk. Mert az emberek, akár
keresztények, akár pogányok, akár tudó-
sok, akár nem: megőrzik szívökben azok-
nak emlékét, akiket szerettek.

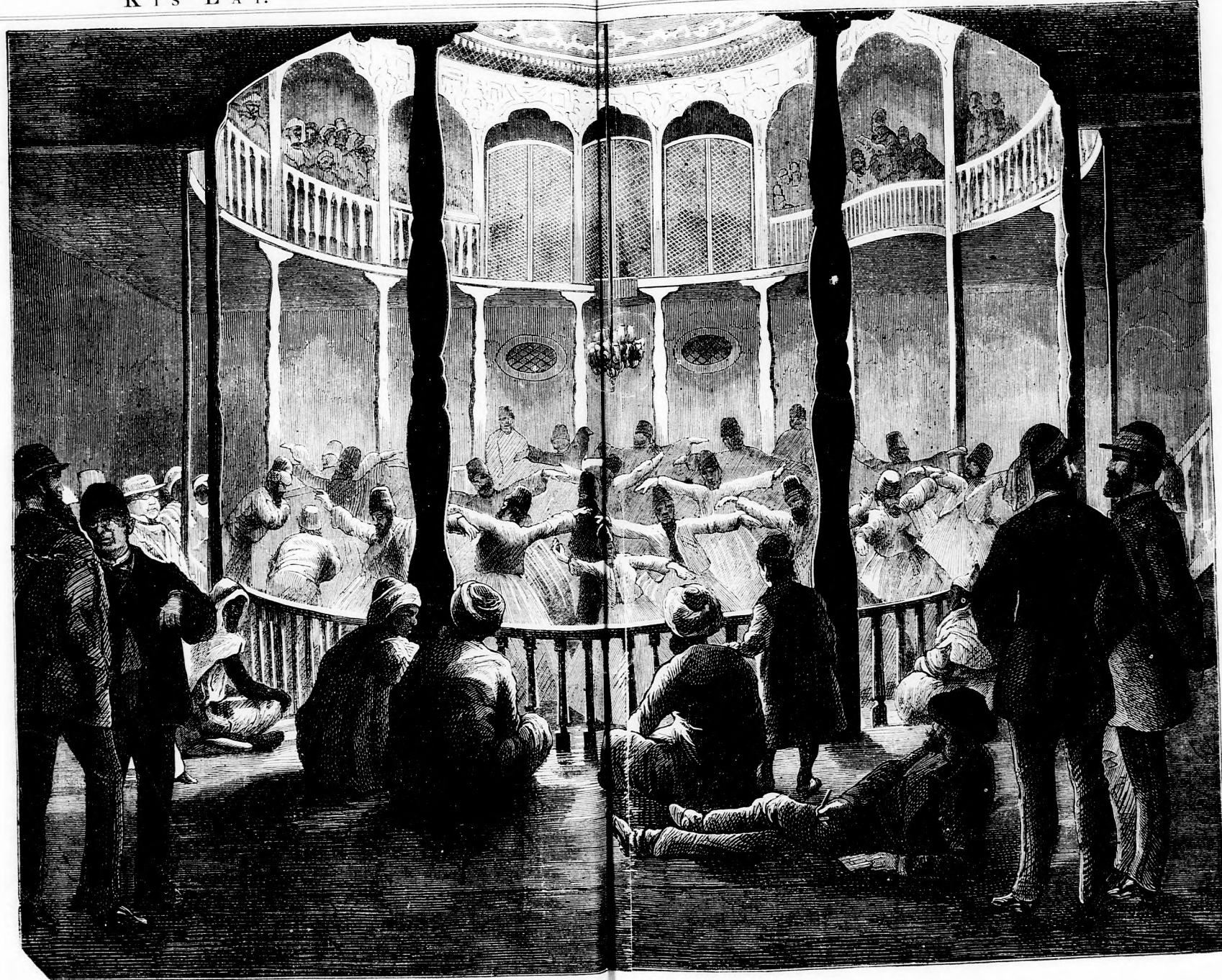
Tudom, mindnyájan voltatok már
azon a szomorú helyen, melyet temetőnek
neveznek s melyben azok nyugosznak örök
álmukat, akiknek élete véget ért, akik
meghaltak. Soknak közöttünk van egy-egy
drága hallottja, akire jólesik visszaemlékez-
nünk s a kinek sirjára vagy szép keresztet,
vagy kőből faragott, emléket állítunk, hogy
külsőleg is jelét adjuk annak, mennyire
szerettük azt, aki itt a földben nyugszik.
Koronként aztán ki-kimegyünk a sirhoz
és meghatottan könyezünk.

Igy van ez nemcsak nálunk, hanem
minden népeknél, csak hogy sokféle szokások

uralkodnak a tőlünk messze eső országok-
ban. Van olyan ország, ahol különösen az
előbbkelő halottakat máglyára teszik és
megégetik, özvegyének pedig kötelessége
elevenen oda állni a máglyára és megégni
a holtal együtt; ez azonban oly kegyet-
len szokás, mely már kezd eltűnedezni,
kivált mióta miveltebb európai emberek
uralkodnak ama országban — Keletin-
diában — kik nem türik, hogy a holtak-
kal az élők is megégettessenek..

Nem ilyen kegyetlen, de szintén furcsa
szokás uralkodik a tatároknál, kik Közép-
Ázsiában a nagy síkságokon élnek. Ezek
igen harezias, szilaj népek s a vitézség
náluk a legnagyobb erény, a vitéz férfiak-
nak pedig legnagyobb kincsek a fegyve-
rük és a harci paripájuk; ettől nem sza-
bad soha megválniok s azt hiszik, hogy
még a másvilágon is szükségük van rá.
Ha tehát egy-egy jelesebb hős meghal,
vele együtt eltemetik fegyvereit is, sirján
pedig leölik kedves harci paripáját.

Ezzel azonban még nincs vége. A
szegény emberek persze ott is csak egy-
szerü emléket állítanak, a sir fölé, de a
jobb módúak kőből faragtatnak szobrot,
még pedig az elhunyt vitézt és lovat is
ábrázoló szobrot, hogy mindenki rögtön
tudhassa, hogy itt egy jeles hős nyugszik.
Ezek a szobrok nagyon ügyetlenül van-
nak faragva, mert a tatároknál az efféle
mesterségekhez nem igen értenek s ha
egy-egy európai ember odakerül, bizony
szinte nevetni volna kedve a furcsa figu-
rákon, melyeket a temetőben lát s me-
lyek nemcsak az elhunyt vitézre, hanem
még lovára is akarnak emlékeztetni. Okos
ember azonban soha sem neveti idegen
népek furcsa szokásait, hanem csak azt
tekinti, milyen érzésből erednek. Azok a
tatárok pedig, akik ilyen siremléket állí-
tanak föl és aztán eljárnak hozzá megsi-
ratni elhunyt kedveseiket, nemes, szép
érzésnek engednek, mely mindig és min-
denütt tiszteletet érdemel.

TÁNCZOLÓ DERVEK. (Lásd a 127. lapon.)

A CSACSI ÉS A FÜLEMILE.

— Mese. —
(Vége.)

AZ PEDIG nagy baj, ha valaki saját magával nincs megelégedve; akkor nem használ semmiféle kincs és gazdagság, mert hogy valaki boldog legyen, szükséges, hogy elégedett is legyen. Csacsink pedig nem volt elégedett, hanem mindinkább elkedvetlenedett, komoly, szomorú lett, annyira, hogy végre szinte belebetegedett.

Orvosokat hívatott. Ezek megvizsgálták és miután sokáig tanakodtak, azt mondták, hogy nyugalomra, csendes falusi magányra van szüksége. Csacsink tehát egy csendes völgybe költözött, de bizony itt sem érezte magát jól s ki tudja, mi lett volna belőle, ha egyszer sétálás közben...

De most veszem észre, hogy ideje már szólani a fülemiléről is, akiről eddig egészen megfeledkeztünk.

Ugyanazon időben t. i. midőn a mi gazdag csacsi barátunkkal az elmondott dolgok történtek vala, élt egy szép árnyas ligetben egy kis fülemile; nem volt gazdag, mint a szerencsés csacsi, de szegény sem volt. Fészke sűrű lomb közepén, biztos helyen rejtett, enni valót talált bőven, így tehát nem lehetett semmi panasza.

Igen ám, csak hogy a mi fülemilénk rettentően hiú volt. Szép hangja volt, gyönyörűen dalolt, az igaz; de a többi fülemile ott a ligetben szintén tudott szépen dalolni s ha valaki dicsérte a többieket, a mi fülemilénk majd megpukkadt mérgében; gyűlölte valamennyi rokonait, szomszédjait, azt szerette volna, hogy mindenki

csak egyedül őt bámulja és dicsérje. Mivel pedig ezt el nem érthette, haragos, zsörtölődő lett, nem tudott megférni senkivel, úgy hogy végre mindenki kerülte, egészen magára maradt.

Fülemilénk érezte ezt a kellemetlen állapotot s egy napon, a mint e fölött gondolkozott, így szólt magához:

— Magam vagyok az oka, hogy olyan sokat boszankodom. Mért élek itt ebben az erdőben? Hiszen itt tömérdek a fülemile s mind épen oly jól tud dalolni, mint én; természetes, hogy az én szép hangom nem tűnik föl senkinek. Olyan társaságba kell mennem, a hol ninesenek jó énekesek, ott aztán majd megbecsülnek. Például amott a majorság udvarában igen megfognak tapsolni. A pulykának, kacának libának nagyon rossz hangja van, a tyuk, galamb alig-alig mer néha megszólalni, a kakasnak pedig erős hangja van ugyan, de csak rikácsolni tud, nem énekelni. Ott ugyanesak megköszönik, ha dalolgotok nekik. Rögtön oda költözöm!

El is röpült az erdőből, egyenesen a majorság felé. Már esteledett az idő s a tyukólban már éjjeli nyugalomra összegyűlt valamennyi szárnyas jószág, kakasur a házigazda, tyuk asszonyság, aztán a kacsák, libák, pulykák s az ő kiesinyeik. A fülemile a tyukól eresztén foglalt helyet s a házbeliek szívesen üdvözölték ugyan, de bizony nem törődtek vele s álmosak lévén, szépen elaludtak.

— Még nem tudják, ki vagyok, gondolá a hiú fülemile. Holnap majd bemutatom magamat a háziurnak és a háziasszonynak, majd fognak örülni, hogy ilyen nagy művész jött közéjük s fognak szé-

gyenkezni
doltak vo

Kés

aludni m
mutta m
urnak és
hogy ren
emlegetu
hallottak
egy szót
sen kicsi
néhány
busan rö
szelid Ty
rető volt

—
az ajtón
barátság
nyáján,

E s
fülemilé

—
dolá. Eg
hallana
látszik,
művésze
petésük

Al
a nap m
a nagy
kezett a
hozta ő
begyes
rucza-t
lenések
bizony
nagyon
hogy e

gyenkezni is, hogy ma ilyen keveset gondoltak velem.

Későre járván az idő, fülemilénk is aludni ment; de másnap korán reggel bemutta magát a házi gazdáknak: Kakas urnak és Tyuk asszonyságnak. Azt várta, hogy rendkívül fognak örvendeni, hogy emlegetni fogják, milyen sok szép hirt hallottak már felőle; de bizony efféléről egy szót sem szóltak, Kakas ur meglehetősen kicsinylőleg bánt vele, alig méltatta néhány szóra s fülemilénk aligha nagy busan rögtön utra nem kelt volna, ha a szelid Tyuk asszonyság, ki igen vendégszerető volt, igen nem szól hozzá:

— Este felé jó buzamag lesz kiszórva az ajtónk előtt; szívesen látom egy kis barátságos vacsorára. Ott leszünk mindnyájan, akik ez udvarban lakunk.

E szavak nagyon megvigasztalták a fülemilét.

— Épen ez kellett nekem . . . gondolá. Együtt lesznek mindnyájan s ha majd hallanak énekelni, majd bámuluak. Ugy látszik, eddig nem igen gondoltak az ének-művészekre; annál nagyobb lesz a meglepetésük.

Alig bírta várni a hiu fülemile, hogy a nap muljék s beköszönjön az est, midőn a nagy társaság együtt lesz. Végre elérkezett a várt pillanat, a fülemile rendbe hozta öltözetét, lesimitotta tollait és nagy begyesen odaröpült a pulyka-esibe-libarucza-társaságba. Azt várta, hogy megjelenésekor nagy éljenzéssel fogadják; de bizony ez nem történt s fülemilénk titkon nagyon boszankodott. Vigasztalta azonban, hogy egy sarokban tíz tizenkét fiatal esibe

összebujt és roppant kíváncsian bámulva a fülemilére, egymás közt sugdosott.

— Aha! gondolá a fülemile, a fiatalok bámuluak s bizonyosan szeretnének nekem »éljen-«t kiáltani, de szegénykék nem mernek. Megyek hozzájuk és fölbáritom őket.

Közeledett feléjük, de akkor nagy boszuságára tapasztalnia kellett, hogy a fiatal esibék épen nem bámulják őt, hanem csufolódnak rajta. Egyikök épen ezt mondá:

— Az már igaz, hogy furesa egy legény a mi vendégünk. Arczán meglátszik hogy már nem fiatal, mégis olyan piczike, hogy mi nagyobbak voltunk két napos korunkban.

Erre mindnyájan nagyot nevettek s fülemilénk boszusan megfordulva gondolá:

— Ah, ezek afféle kicsinyek, nem érdemes velök törődni. Inkább beszéljünk az asszonyságokkal.

Együtt álldogáltak épen tyuk koma, kacsá, liba, pulyka asszonyság és mint jó mamákhoz illik, beszéltek kis fiaikról és más hasonló dolgokról. Midőn a fülemile odalépett közéjük, szívesen beszélgettek ugyan vele, de azt bizony hiába várta, hogy valaki őt dicsérje s mint híres énekest emlegesse; bizony úgy látszott, hogy az asszonyságok nem sokat gondoltak az énekkel, de annál többet kicsinyeikkel.

— Ah, ezek unalmas teremtések, gondolá a fülemile. Persze, mindig otthon ülnek, nem tudják, mi történik a világban, nem hallották híremet. Beszéljünk inkább az urakkal.

Ezek is épen egy csoportban állottak: Kakas ur, a házi gazda, mellette a

pulykagunár, kácsér, a lud és néhány galamb. Nagyon figyelmesen hallgatta az egész társaság épen Kakas ur beszédét, mert azt mondta el, mily roppant vitézül kergetett el a minap egy veszedelmes vércsét, mely a kis csibéket el akarta ragadni. Fülemlénc is kénytelen volt végig hallgatni a dicsekvő beszédet, melynek végeztével az egész társaság nagyon dicsérte és bámulta a kakas vitézségét.

Derék dolog volt, szólt a kácsér; ugy illik a család apjához, hogy megvédje kicsinyeit. Ez a mi föladatunk.

— Ugy bizony, szólt a pulykagunár. Néha bizony nehéz dolog egy-egy dühös vércse ellen megvédeni a kicsinyeket. Hát önök, kedves fülemile barátom, mit csinálnak? Viaskodnak-e sokat?

— Oh dehogy! Mi művészek vagyunk, — mi dalolunk reggeltől estig.

— Ah ah! Talán ön is tud dalolni? Halljuk hát! daloljon nekünk valamit.

— Halljuk! halljuk! kiálták a többiek.

A fülemile csak azt várta. Kissé kérette ugyan magát, de mikor aztán látta, hogy az egész társaság összesereglett, nekikészült, köszörülgette torkát s rákezdetts legszebb dalára, bizton számítva arra, hogy az egész társaság ámulni fog a csodaszép éneken.

Dalolt tehát, dalolt gyönyörűen, de mikor elvégezte és körültekintett, hogy lássa éneke hatását, ugyancsak szomorú meglepetés várt reá. Nemesak nem tapsolt senki, hanem a társaság egyik része — elaludt, a többiek pedig szánakozólag néztek a kis dalosra. A kácsér épen így szólt a ludhoz:

— Hogy erőlködik az istenadta! Pedig mind hiába, hiszen olyan vékonyka a hangja, mint a czérnaszál. Alig hallani.

— Az már igaz! De nem is csoda, ő maga is olyan kicsike, hogy nem lehet tőle sokat várni.

A szegény fülemile hallotta ezt s keserűség töltötte el szívét. Ezek tehát nem azt itélik meg, milyen szépen énekel valaki, hanem hogy tud-e nagyokat kiáltani! Hiszen akkor a keréknyikorgás is ének! gondolá bosszusan. De még ideje sem volt, hogy bosszuságában valamit tegyen, mikor a háziasszony, tyuk koma megszólalt:

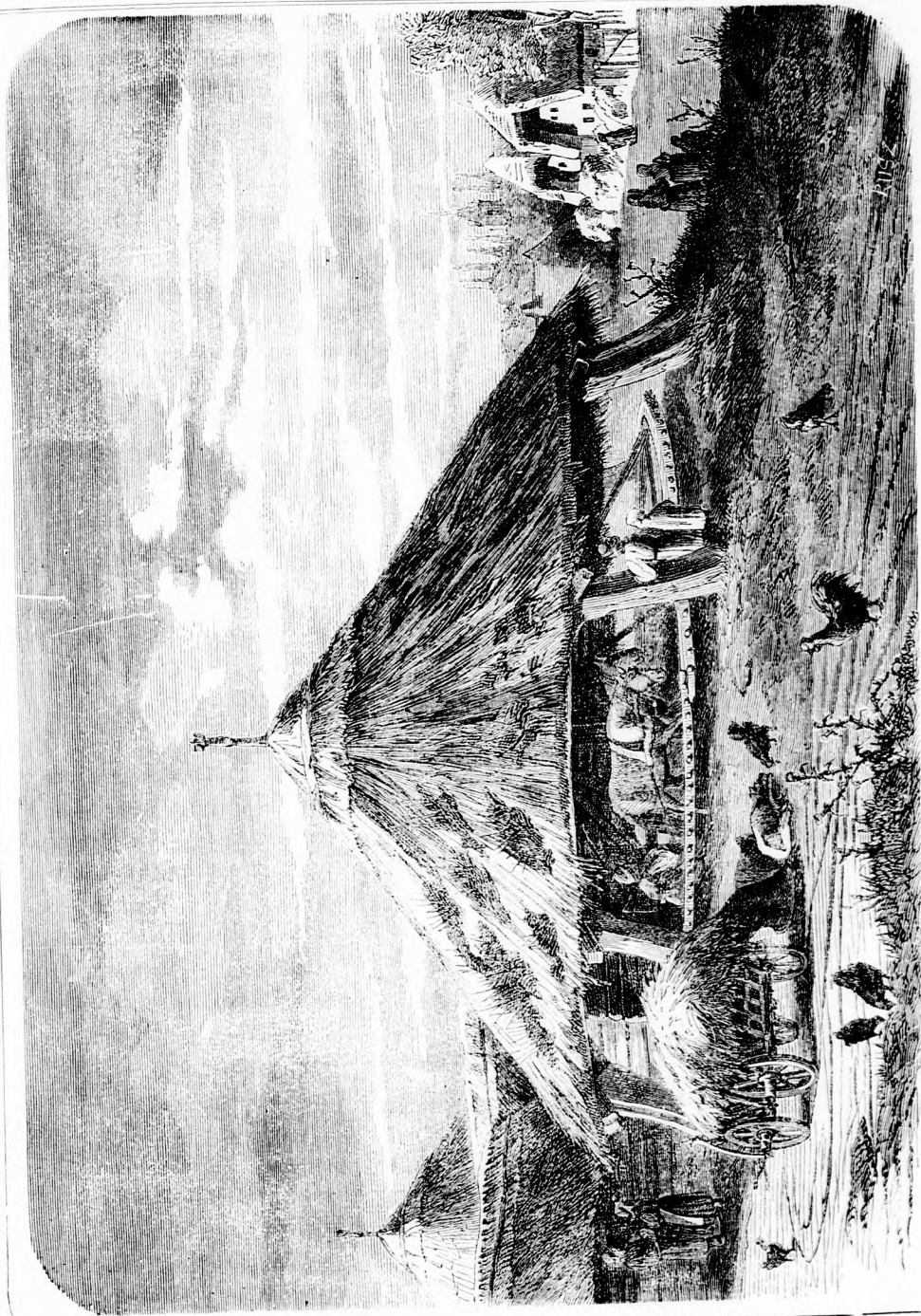
— Kedves fülemile asszonyság, ne higye, hogy mi nem szoktunk dalolni. Mi is értünk hozzá; az én kedves férjem, Kakas ur, minden reggel gyönyörű énekkel ébreszt föl mindnyájunkat. Dalolj csak kissé, kedves férjem!

A többiek is kérték s Kakas ur nagy büszkén felröpülvén a sövényre, elkezdett torkaszakadtából kukorékolni; hangja durva, rikácsoló volt s a kukorékolás bizony sehogy sem hasonlított valamiféle énekhez; igen ám, de ez a rikácsoló, durva hang nagyon erős volt, messzire hallatszott s a csirke-liba-pulyka-kacsa seregnek csak ez kellett. Rettenetes éljenzést és tapsolást vittek végbe.

— Ez aztán az ének! Ez ám a hang! kiálták büszkén, lenézve a kis fülemlét.

Szegény kis fülemile nem állhatta tovább; látta, hogy ebben az egész nagy társaságban senkinek sincs fogalma az énekről, itt hiába remél dicsőséget aratni, itt az ő gyönyörű dala nem okoz örömet.

(Folytatása a 12^a. lapon.)

A SZÁRAZ MALOM. (Lásd a 118. lapon.)

(Folytatás a 124. laphoz.)

Egészen elbusulva és sorsa fölött kétségbeesve, hirtelen elbucszott és elröpült.

Sokáig, messzire röpült, maga sem tudta hova. Végre egy árnyas lombos fa legalsó galyján megpihent s hosszu elgondolkozott, hogy most már mitevő legyen.

E fa alatt pedig feküdt valaki . . . valaki, épen olyan busan, elgondolkozva mint a kis fülemile. És ez a valaki nem volt más, mint a gazdag csacsi, kit gazdagsága oly elégedetlenné tett.

Ott busultak kettesben jó ideig, nem tudván elhatározni, mihez fogjanak. Épen ekkor pedig két testvér, egy fiu és egy leányka, arra ment sétálni.

— Nézd csak Ilonka, egy szép csacsi! kiáltá a fiu.

Rögtön odaszaladt a csacsihoz és szeliden megsimogatta. Aztán ismét így szólt:

— Ugy látszik, nincs gazdája . . . én legalább az egész vidéken nem tudok senkit, akinek ilyen csacsija volna; bizonyosan messziről tévedt ide. Oh, mennyire szeretném, ha az enyém volna! Mily rég vágyom egy szép kis csacsi után.

— Vezessük magunkkal haza, felelé Ilonka. Ha keresi gazdája visszaadjuk.

A fiu nagy örömmel odaugrott a csacsihoz, megsimogatta, aztán hátára ült és vigan elnyargalt. De még alig ment néhány lépesnyire, midőn a fa ágairól gyönyörű madárdal hallatszott. A fülemile ugyanis jól látta, mi történt a csacsival, látta, mennyire megörültek neki azok a kedves gyermekek; most tehát ő is igyekezett magára vonni a figyelmet s kezdett dalolni oly szépen, amint csak

tudott. Nem is tette hiába, mert most meg Ilonka, a kis leány lett figyelmes és nagy örömmel mondá:

— Hallgasd csak, Gyula, egy kis fülemile! Mily gyönyörűen dalol! Oh ha az enyém lehetne, mennyire szeretném!

Gyula visszafordult s csacsijával a fa alá érvén közelről megnézte a kis fülemilét, aztán így szólt:

— Az ám, egy kis fülemile . . . még pedig betegnek látszik, mert ni! nem röpül el, ha feléje nyulok . . . Szegénykét még széttepi valami karvaly. Várj csak! Ha meg tudom fogni, hazaviszszük s a nagy kalitkában aztán ápolhatod, gyönyörködhetel szép énekében.

Gyula kiujyította kezét — s a kis fülemile nem röppent el, hagyta magát megfogni. Gyula odanyujtotta Ilonkának, ki alig tudta, mit csináljon örömben s gyöngéden kezébe fogván a madárkát, összecsókolgatta. Azután megindultak hazafelé, mindegyik örvendezve s a maga kedvenczét cirógatva és dédelgetve.

E nap óta a csacsi és a fülemile mindig ott élt a két gyermek társaságában. A csacsi nem sajnálta, hogy elhagyta kincseit; többet ért neki, hogy van ismét valaki, aki őt szereti s akinek hasznót, örömet szerezhet; a fülemile sem sajnálta, hogy kalitkában kell élnie, mert látta, hogy szép dalaival gyönyörűséget szerez a kis leánynak, látta, hogy Ilonka meg tudja becsülni a kis dalos művészetét.

Ilyenképen tehát sok csalódás és keserűség után a csacsi is, a fülemile is megtalálta a boldogságot. Mindketten belátták, hogy annak, aki boldog akar lenni, olyanok társaságában kell élnie, akik

őszinté
lenni s
szép tu

T

L
eg
ja
mi az
sóm ta
látott
városu
elzarán
egy-eg
dombj
török
nem e
nem k
lásu. E
nevezi
Azsiál

A
lomail
ben in
kolost
nak. A
félék;
félíg
ország
Még e
czoló
táncz

A
város
gatni
a néz
ajtato
végzil
nok s
lett;
a csar
járni.
kezet
hossz
egy s

őszintén szeretik, akiknek hasznára tud lenni s akik megbecsülik a mások jó és szép tulajdonságait.

TÁNCZOLÓ DERVISEK.

(Képpel a 120—121. lapokon.)

LEGELŐSZÖR is természetesen azt fogják sokan közületek kérdezni, hogy mi az a dervis? Egyik másik kis olvasóm talán tudja, sőt megeshetett, hogy látott is már dervist, különösen szép fővárosunkban, Budapesten, hova néha-néha elzarándokol a messzi török birodalomból egy-egy jámbor dervis a budai part egyik dombján lévő sírkápolnához, melyben egy török szent van eltemetve. Mert a dervis nem egyéb, mint szerzetes-barát, csakhogy nem keresztény, hanem mohamedán vallású. Ezt a vallást alapította, Mohamed után nevezik így és Törökországban, valamint Ázsiában is sok, sok millió nép ezt vallja.

A mohamedánoknak gyönyörű templomaik vannak — mecsetek — melyekben imáikat végzik; és vannak náluk is kolostorok, melyekben szerzetesek laknak. A szerzetesek, vagyis dervisek, sokfélék; vannak kolduló dervisek is, kik félig meztelenül bolyonganak szerte az országban, és csak alamizsnából élnek. Még ezeknél is furesőbbak azonban a tánczó dervisek, kik imájukat sajátosságos táncz közben végzik mindennap.

Aki meglátogatja Törökország fővárosát, nem mulasztja el ott meglátogatni a tánczó dervisek kolostorát, hová a nézőket bebocsátják akkor is, mikor az ajtatos szerzetesek rendes napi imájokat végzik. A templom tágas gömbölyű csarnok s körül széles erkély van a fal mellett; ide mehetnek az idegenek, míg lent a csarnokban csak a derviseknek szabad járni. Mikor az imádkozás órája megérkezett, belép a dervisek főnöke, rendesen hosszú, ősz szakálu, tisztos öreg férfiú s egy szőnyegen keresztbe vetett lábakkal

helyet foglal a földön. Utána jönnek a dervisek, mindnyájan magas süveggel és női szoknya forma öltözetben. Egyenként elhaladnak a főnök előtt és mélyen meghajolnak, aztán körbe állanak. Mikor mind együtt van, megszólal egy éles hangú sip szava, a dervisek elkezdik imájukat és eleinte lassan mozogni, forogni kezdenek. A sip mindinkább sebesebben szól s ezzel együtt a dervisek is mindig sebesebben forognak, úgy hogy a nézőnek szédülni kezd a feje; a dervisek azonban nem szédülnek s majd egy óráig folytatják ropant gyorsasággal ezt a keringést, míg végre a sip lassabban és mindig lassabban szól; a tánczoló mozdulatai is mindinkább lassabbak s utoljára, mikor a sip elnémul, a dervisek is megállanak. Azután ismét sorban elhaladnak a főnök előtt, mélyen meghajolnak és távoznak.

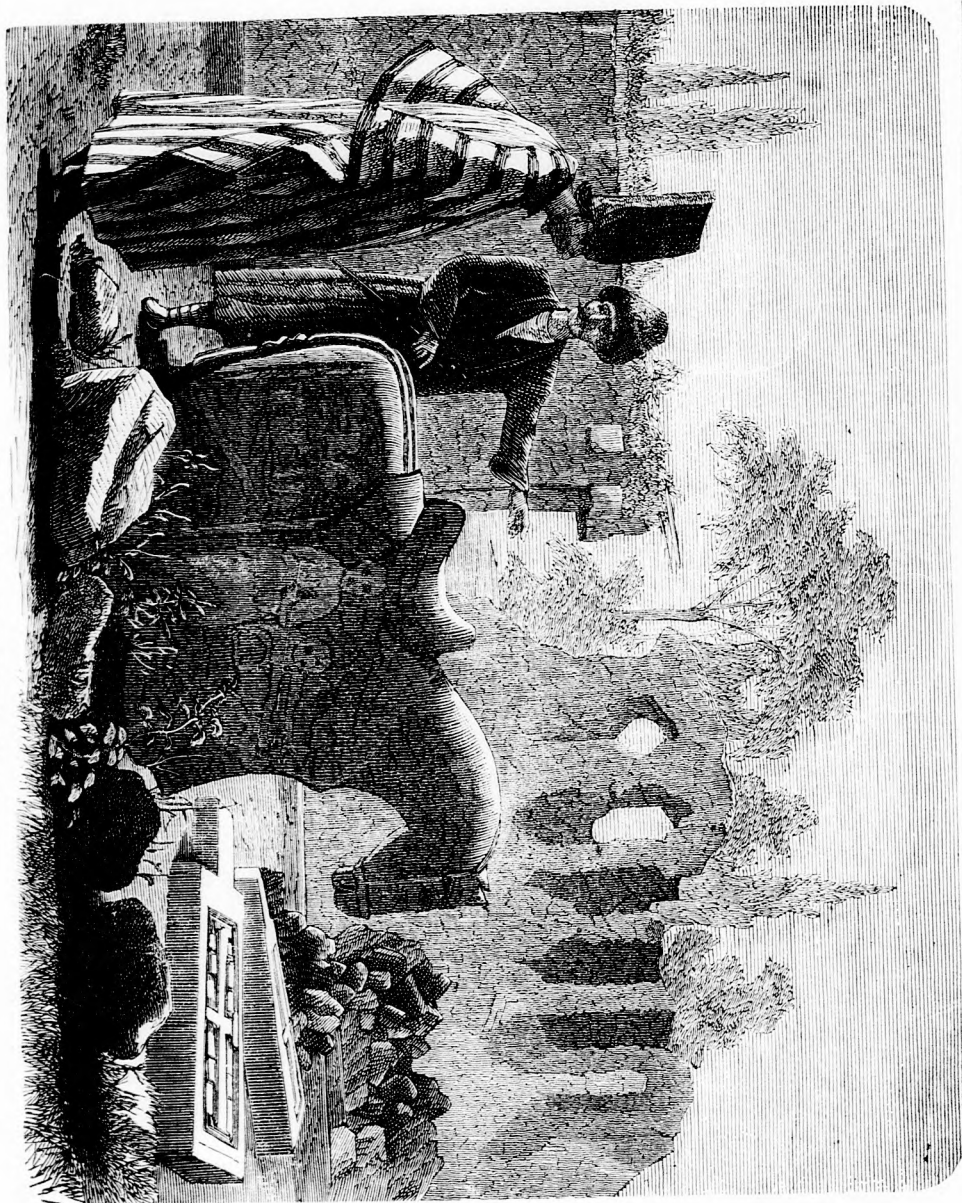
MEGFEJTÉSEK ÉS MEGFEJTŐK.

»A KIS LAP« XIII. köt. 5-ik számában közölt képrejtvény megfejtése:

A „róka ravasz állat.“

Helyesen fejtették meg: Nagy Matild, Turessányi Elemér (részben), Macher Ilon, Eisler Hugó, Roszner Aladár, Karfunkel Károly, K. Herminke, Bajor Etelka (részben), Kohn Berta, Mór és Áron, Kálmán Géza, Link Judit, Rozenberg Mór, Brüll Soma és Géza, Dégner Mari, Buk Irma és Samu, Kohn Róza, Groszmann Nettó, Brüll Eszti, Sárközy Flóra, Zákó Emma, Kollerffy M. és Róza, Végh Kálmán (részben), Ebeczky Róza és László, Biró Ilka, Irma, Aranka, Árpád és Béla, Wiener Géza, Singer Ignác, Stéli József, Weisz Gyula, Rohonczy Lajos, Kumer Béla, Görgy Ala, Buday Emma, Haller Irma és Hermin, Sziklássy Etelka, Horváth Etelka, Csopey Orestes (részben), gr. Nádasdy Julia és Tamás, Sztelho Gerő, Graber Gyula, Remenyik Pista, Burger Mariska, Body Irma (részben), Würtzler Lajos, Bischitzky Viktor, Meczner Sándor, Nánásy Ignác, Boross Ilona.

A »KIS LAP« XIII. köt. 4-ik számában közölt képrejtvény megfejtését utólag még beküldték: Sztelho Gerő, Vámosy Zoltán, Graber Gyula, Szulyovszky Adrienne, Kunstadt Jakab és Majer, Würtzler Lajos, Bischitzky Viktor.

TATÁR SÍR. (Lásd az 119. lapon.)

Feljelés szerkesztő: *Forgó bácsi*. Kiadó-hivatal: Budapest, barátok tere, 7-ik sz., Athenaeum-épület.
 Budapest 1877. Nyomatja a kiadó-tulajdonos: Athenaeum irodalmi és nyomdai részv. társulat.
 Megjelen hetenként egyszer, 16 oldalon.